

za to, že strany, kdyby byly předvídaly tyto změny, nebyly by učinily dotyčné úmluvy. V té příčině pak stěžovatel tvrdí, že není tu opory pro předpoklad, že strany by se podrobily vídeňskému soudu rozhodčímu, kdyby tento byl býval soudem cizozemským. Ale stejně není tu předpoklad, že strany ve zmíněném případě nebyly by tak učinily. Naopak žalobce podav ještě letošního roku u rozhodčího soudu vídeňské bursy pro zboží proti nynějšímu žalovanému žalobu o zaplacení kupní ceny, zřejmě tím dal na jevo, že nastalé změně okolností nepřikládá významu výše naznačeného, platnost a účinnost úmluvy zrušujícího. Žalobce nemůže s úspěchem namítati, že podání žaloby u vídeňského rozhodčího soudu stalo se jeho vídeňským zástupcem, neboť proti jeho vůli nebyla by žaloba ve Vídni zajisté bývala podána. Rovněž neobstojí námitka, že šlo tehdy jen o zaplacení kupní ceny, když nárok na náhradu škody, o který nyní jde, odvozován jest z téhož poměru právního, jako nárok na zaplacení kupní ceny. Námitka, že od úmluvy ze dne 24. září 1918 okolnosti způsobem svrchu zmíněným podstatně se změnily, byla by oprávněna bývala před vydáním nařízení vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n., totiž v době, kdy nebyla zaručena vzájemná vykonatelnost exekučních titulů z oblastí rep. Československé a z území státu Rakouského, — kdy tedy žalobce mohl důvodně se obávat, že případný výrok vídeňského soudu rozhodčího proti žalovanému nebude v tuzemsku vykonatelným. Po vydání onoho nařízení i tato obava pominula. Tvrzení stěžovatele, že výkon takového výroku jest spojen s obtížemi, vyvrácen jest obsahem dotčeného nařízení. Zbývá jen ještě otázka v dovolacím rekursu nadhozená, zda podrobením se pod rozhodčí soud vídeňské bursy pro zboží vyloučeno jest právo stran, dovolávat se řádných soudů tuzemských. Stěžovatel odpovídá k této otázce záporně, nejvyšší soud k ní potaká. Jdeť, jak uvedeno, o smlouvu soukromoprávní, již podle § 914 obč. zák. lze rozuměti jen tak, že strany se zavázaly, v případě, že by vzešel spor ze smluvního poměru, uplatňovati své nároky pouze a jedině před smluveným soudem rozhodčím, že se tedy vzdaly uplatňování sporných nároků svých před řádnými soudy. Zda jde o cizozemský neb o tuzemský soud rozhodčí, jest dle toho, co vyloženo, lhostejno. Pokud stěžovatel poukazuje k tomu, že zákon z příčin veřejnoprávních značně omezuje příslušnost soudů bursovních jak v ohledu osobním, tak i v ohledu věcném, a ve věcech přesahujících tyto meze nepřipouští jednání před soudy bursovními, a že při cizozemských soudech bursovních odpadají též záruky, jež stanovil zákon ohledně působnosti tuzemských soudů bursovních, — nutno připomenouti jednak, že v republice Rakouské platí pro bursovní soudy rozhodčí tatáž ustanovení zákonná, jako v republice Československé, — jednak že nebyly vysloveny a nevzešly ni žádná pochybnosti o příslušnosti rozhodčího soudu vídeňské bursy pro zboží ani po stránce osobní, ani po stránce věcné, naopak že z rozsudku tohoto rozhodčího soudu ze dne 28. března 1919 vyplývá, že podmínky pro příslušnost jmenovaného rozhodčího soudu jsou splněny.

Čís. 374.

Do platebního rozkazu, jenž byl vyhotoven a podepsán pouze úředníkem soudní kanceláře, nelze si stěžovati rekusem, nýbrž možno zjednati

nápravu pouze způsobem naznačeným v § 78, odstavec třetí, zákona o soudní organizaci.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1920, R I 26/20.)

Platební rozkaz soudu první stolice, jímž byla žalobci uložena záloha svědeckých poplatků, byl vyhotoven a podepsán pouze úředníkem soudní kanceláře. Rekursní soud vyhověl žalobcovu rekursu a platební rozkaz zrušil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu žalovaného a změnil usnesení soudu rekursního v ten rozum, že odmítl rekurs žalobcův.

D ů v o d y:

Platební rozkaz vyhotoven a podepsán byl úředníkem kanceláře soudní (§§ 106, 107 j. ř.). Nebylo proto přípustno, by vzat byl v odpor rekusem, jenž dle § 514 c. ř.s. dopouští se jen proti usnesením soudním, nýbrž bylo věcí žalobce, by zjednal si nápravu způsobem, naznačeným v § 78, odst. 3, zákona o soudní organizaci. Právem proto stěžuje si žalovaný do toho, že rekurs nebyl jako nepřípustný odmítnut.

Čís. 375.

Nárok eráru na náhradu škody, jež mu byla způsobena podloudným obchodem s bankovkami, opatřenými padělanými kolky, jest povahy soukromoprávní a neplatí o něm dvorský dekret ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s.

Výpočet čl. III., odstavec první, uvozovacího zákona k exekučnímu řádu jest výlučným.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1920, R I 31/20.)

Proti filiálce vídeňské banky, jež byla v podezření, že poškodila erár podloudným obchodem tisícikorunovými bankovkami, opatřenými padělanými kolky, domáhala se finanční prokuratura jménem eráru zajišťovací exekuce, opírajíc se o ustanovení dvorských dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. Soud první stolice zajišťovací exekuci nepovolil, v podstatě proto, že se ustanovení citovaných dekretů nehodí na případ, o nějž tu jde. Ku stížnosti finanční prokuratury povolil rekursní soud zajišťovací exekuci. **D ů v o d y:** Ze čl. III. uvozovacího zákona k exekučnímu řádu není nikterak zjevno, že by působnost dosud platných zákonných předpisů o přednostních právech a o zajištění a vymáhání pohledávek eráru měla být nějak sůžena neb obmezena. Strana povinná jest v podezření, že poškodila erár podloudným obchodem s tisícikorunovými bankovkami opatřenými padělanými kolky, jakých bylo zjištěno ve filiálce bankovního úřadu ministerstva financí v Ch. za 21,000.000 K a česká finanční prokuratura byla tímto bankovním úřadem, místem zajisté povoláním, pouká-